

Arrest

nr. 302 989 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 januari 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 september 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 22-jarige, Afghaanse staatsburger en Pasjtoense soenniet. U verklaart tevens dat u afkomstig bent van de provincie Nangarhar, district Shinwar (Ganikhel), van het dorp Athweeshrema Wyala. U woonde er met uw moeder, jongere broers en zussen. U hebt één oudere zus. Uw vader overleed zowat vier jaar geleden. Uw gezinsleden zouden ongeveer één maand na uw vertrek verhuisd zijn naar de woonst van een oom langs moederskant, maar in hetzelfde dorp.

Op 7 maart 2020 ging u naar het districtscentrum om bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) aan het werk te gaan. Na het voltooien van uw zowat één maand durende opleiding in de provincie Nangarhar, werd u uitgestuurd naar het districtscentrum van Shinwar. Uw voornaamste taak bestond in het bewaken van het gebouw. Soms ging u naar controleposten als ze werden aangevallen en u bracht er ook water naartoe. Zowat zes à zeven maanden voor de val van het regime, werd de ALP in de Afghaanse Nationale Politie (ANP) geïntegreerd en werkte u dus officieel voor de ANP.

Omwille van uw werk voor de politie werd u drie keer door de taliban bedreigd. U kreeg drie dreigbrieven; de laatste dateerde van zowat zes à zeven maanden voor de val van het regime. Bij de dreigementen werd u aangemaand om uw werk voor de politie te staken; als u geen gehoor gaf aan de eis zou u geliquideerd worden.

Toen de taliban de macht overnamen, stopte u met uw werk. Vier dagen na de val van het vroegere regime bent u uw herkomstland ontvlucht. Via onder meer Iran en Turkije, waar u meer dan dertien maanden doorbracht, vluchtte u naar Europa. Op 7 januari 2023 kwam u in België aan. Op 10 januari 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde instanties.

U verklaart dat u nood heeft aan internationale bescherming omdat de taliban u willen vatten omwille van uw werk voor de lokale en (later) de nationale politie.

U onderhoudt nog contacten met uw in Afghanistan achtergebleven familie. Er zou, na uw vertrek, nog naar u geïnformeerd zijn door uw belagers, de taliban. Als zij uw maternale ooms tegen het lijf lopen, informeren ze naar u.

In het kader van uw verzoek legde u de kopieën neer van volgende documenten: een politiebade, een bankkaart, een opleidingscertificaat, een wapenvergunning en een aantal foto's, waarop u bent afgebeeld met een wapen, al dan niet in gevechtssuitrusting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw opeenvolgende verklaringen (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.17.04.2023, vraag 3.4. en 3.5.; CGVS, notities persoonlijk onderhoud, dd.23.08.2023, p.8 en 17) blijkt dat u vreest door de taliban gedood te zullen worden omdat u gewerkt hebt voor het voormalige Afghaanse bewind, eerst voor de lokale en vervolgens voor de nationale politie.

Welnu, er moet worden geconcludeerd dat u uw profiel, in casu dat van lid van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, de politie, niet aannemelijk hebt weten te maken.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk niet op de hoogte bent van een zeer gewelddadig incident dat plaatsvond in of in de onmiddellijke omgeving van uw werkplek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat op 3 oktober 2020 een aanslag tegen het districtshuis in het district Shinwar (provincie Nangarhar)

plaatsvond waarbij minstens 15 personen om het leven kwamen. De daders lieten een bom ontploffen bij het districtshuis en trachtten het gebouw binnen te dringen. Volgens een bron werd de aanslag door een vijftal personen gepleegd, maar zij werden door de veiligheidsdiensten, bij het ontstane vuurgevecht, uitgeschakeld. Het is uiterst opmerkelijk dat u verklaarde (CGVS, p.14) dat er, in de periode dat u in het districtshuis werkzaam was, geen aanslagen tegen het gebouw gebeurden. Er mocht van u verwacht worden dat u van dit zeer ernstige incident op de hoogte was, omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in het districtshuis was gestationeerd (CGVS, p.9 en 10) in de periode waarin de aanslag plaats vond. Op 7 maart 2020 trad u in dienst bij de ALP (CGVS, p.7). U gaf weliswaar aan dat u niet permanent in het gebouw verbleef omdat u naar checkpoints ging en dat u om de twintig nachten naar huis ging (CGVS, p.11 en 12), maar dan nog kan verondersteld worden dat u weet hebt van het betreffende incident, quod non. Zelfs indien u niet aanwezig was op het moment van de aanslag kan immers niet worden ingezien dat u door uw collega's niet geïnformeerd zou worden van een aanslag op uw werkplek met minstens vijftien dodelijke slachtoffers en tientallen gewonden. U haalde wel een explosie naast een weg aan waarbij veel schoolkinderen om het leven kwamen (CGVS, p.14), maar verklaarde uitdrukkelijk dat er geen aanslag tegen het districtshuis was (CGVS, p.14). Welnu, deze vaststelling ondergraaft reeds in zeer ernstige mate uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw profiel in het bijzonder. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens ook op andere punten vastgesteld.

Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaringen, eveneens in verband met uw werk voor de politie, niet als zeer consistent kunnen beschouwd worden.

U verklaarde aanvankelijk (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.17.04.2023, 3.5.) dat u bedreigd werd omwille van uw werk voor de lokale politie. Eveneens bij de DVZ verklaarde u (DVZ, verklaring, vraag 12, p.7) dat u, als lid van de lokale politie, aan checkpoints werkte. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2) gaf u aan dat bij DVZ niet genoteerd werd dat u ook had gezegd dat u acht maanden voor de Nationale Politie werkte. Later tijdens het onderhoud werd u gevraagd waarom, volgens u, dit gegeven niet genoteerd zou zijn (CGVS, p.13), maar uw uitleg overtuigt niet; eerst herhaalt u dat in maart 2020 in dienst trad bij de politie om vervolgens aan te geven dat de integratie van de ALP in de ANP voor u niks veranderde qua feitelijke omstandigheden (CGVS, p.13). Dit ondersteunt op geen enkele wijze uw bewering dat u deze zaken bij de DVZ reeds had vermeld maar er toen niets werd opgeschreven; de ambtenaar van de DVZ, noch de aanwezige tolk, hebben er enig persoonlijk belang bij om een aspect van uw verklaringen bewust weg te laten of niet te noteren. Weze nog opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ werden voorgelezen, u deze ondertekende en de juistheid van de door u verstrekte informatie hiermee bevestigde. Het gebrek aan de geloofwaardigheid van uw profiel wordt hiermee verder ondermijnd.

Voorts werd u, tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd naar een anekdote in verband met uw werk voor de Lokale Politie (CGVS, p.13). In eerste instantie geeft u, merkwaardig genoeg, aan zich niets te kunnen herinneren (CGVS, p.13). Meteen daarop herinnert u zich wél een anekdote; uw vriend lag te slapen in een toren en u schrok hem op uit zijn slaap (CGVS, p.13). Iets anders kunt u zich niet voor de geest halen (CGVS, p.13). Welnu, ook deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid; uw job, als agent, was een intensieve job die u uitoefende in een ongetwijfeld stresserende omgeving aangezien u aangaf dat uw gebied in die periode al onveilig was (CGVS, p.5), wellicht in moeilijke omstandigheden. Dat u zich, in die context, enkel een anekdote voor de geest kunt halen over een vriend die in een toren sliep en wakker schrok, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.

Uw kennis over de in uw district aanwezige commandanten van de lokale dan wel nationale politie bleek tevens zeer summier. U vermeldde een zekere commandant K(...) S(...) die uw commandant was bij de ALP (CGVS, p.10, 14, 18). Wat er met deze commandant gebeurde na de machtsovername kon u evenwel niet zeggen (CGVS, p. 14). U vermeldde tevens één ANP-commandant, S(...) K(...), van wie u niet kon zeggen hoelang hij al commandant was, noch wat er verder met hen gebeurde na de machtsovername (CGVS, p. 18). Ook over andere vrienden met wie u op de foto's staat die u neerlegde, informeerde u niet wat er verder met hen gebeurde behalve wat betreft één dorpsgenoot (CGVS, p. 18). Nochtans mag verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou (willen) blijven over het lot van uw collega's en van uw commandanten, te meer daar deze informatie u beter in staat zou kunnen stellen om uw eigen risico en het risico voor uw familieleden in te schatten ten gevolge van uw beweerde activiteiten bij de politie. U gaf nog de naam van de grote baas van de ALP en ANP in uw gebied maar kon geen enkele andere commandant bij naam noemen (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat er nog andere commandanten van de ALP en ANP in Shinwar of Ghanikhel aanwezig waren. Over de talibancommandanten uit uw regio kon u nog minder vertellen: u kon er immers geen enkele bij naam noemen die actief was in uw district in de periode dat u

voor de politie werkte (CGVS, p. 9, 15). Van een medewerker van de veiligheidsdiensten in een onveilig gebied mag op zijn minst verwacht worden dat u de namen zou kennen van de belangrijkste figuren van de taliban tegen wie hij en zijn diensten de strijd aanboden, quod non in casu. Welke talibancommandanten nu de plak zwaaien, wist u overigens evenmin te vertellen (CGVS, p. 9) hetgeen andermaal de aanwezigheid van enige vrees voor vervolging in uw hoofde ondermijnt.

In het licht van de reeds gedane vaststellingen kan bijkomend opgemerkt worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over bepaalde modaliteiten van uw tewerkstelling.

Nadat herhaaldelijk de vraag werd gesteld, geeft u aan (CGVS, p.17) dat uw werk als agent niet geformaliseerd werd door een contract met de werkgever; u ontving geen contract, u bent niet hoog opgeleid en u deed gewoon uw werk. Welnu, uit de bijgevoegde informatie van het CGVS blijkt dat personen, aangeworven door de ALP, werkten met contracten die jaarlijks verlengd werden.

Op basis van de voorgaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw profiel, in casu dat van agent voor de lokale en vervolgens nationale politie, reeds zeer ernstig ondermijnd. Bijkomend werd echter nog een andere fundamentele vaststelling gedaan, die nog meer uw geloofwaardigheid onderuit haalt. Immers, er kan worden gesteld dat u klaarblijkelijk bewust de asielinstanties hebt trachten te misleiden en wel door het overleggen van gemanipuleerde documenten, in casu een aantal foto's waarop u bent afgebeeld in veiligheidsuitrusting (zie documenten 1, 2, 3 en 4: groene map). Bij de foto's valt onder meer de vreemde belichting op, in het bijzonder bij foto 2, waarbij de afgebeelde persoon zich in een donkere ruimte bevindt, maar zijn gelaat opvallend (over)belicht is. Op foto 2 en 3 is het gelaat identiek. U werd geconfronteerd met de onder meer vreemde belichting op de foto's, maar u geeft enkel aan waar de foto genomen werd (CGVS, p.16). Vervolgens haalt u de reflectie van een witte muur op uw gelaat aan (CGVS, p.17), maar in dat geval is het toch vreemd dat enkel uw gelaat de muur reflecteerde. Uiteindelijk geeft u aan dat u veel foto's had kunnen fabriceren, maar dit niet hebt willen doen (CGVS, p.17). Dergelijke verklaringen volstaan geenszins om de formele gebreken te verklaren. U legde tevens een certificaat neer van uw opleiding waarop vermeld wordt dat u in het district Shinwar werd opgeleid, hetgeen niet overeenkomt met uw bewering dat u opgeleid werd in een opleidingscentrum in het district Rodat (CGVS, p.9), een district dat niet eens grenst aan het district Shinwar.

Deze vaststellingen omtrent de authenticiteit van uw documenten ondergraven, behalve uw geloofwaardigheid in verband met uw beroepsverleden, ook uw algehele oprechtheid.

Aangezien aan uw profiel, omwille van de hiervoor gedane vaststellingen, geen geloof kan gehecht worden, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde (vervolgings)feiten die in het verlengde hiervan liggen; bij uw maternale ooms wordt nog naar u geïnformeerd sinds uw vertrek (CGVS, p.4) , en toen u nog in uw herkomstland verbleef zou u drie keer bedreigd zijn, hetgeen tot uiting kwam in drie dreigbrieven (CGVS, p.14, 15). Wat dat laatste element betreft moet bovendien nog opgemerkt worden dat u terzake ook niet consistent bleek in uw opeenvolgende verklaringen. In de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, 3.5.) maakte u gewag van een dreigbrief, die u acht à negen maanden voor de val van het regime kreeg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.15) haalde u drie dreigbrieven aan, waarvan de laatste zes à zeven maanden voor de val zou bezorgd zijn. Hoe dan ook kan aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten geen geloof gehecht worden, aangezien evenmin geloof kan worden gehecht aan de aanleiding van deze feiten, in casu uw werk voor de politie.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Er werd reeds gewezen op uw kennelijke intentie om de asielinstanties bewust te misleiden, aangezien u gemanipuleerde foto's en een certificaat waarvan de inhoud niet overeenstemt met uw verklaringen overlegde. De andere overlegde documenten zijn evenmin in staat om de negatieve eindbeoordeling van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking indien de verklaringen van de verzoeker consistent, plausibel en in overeenstemming met beschikbare informatie zijn. In uw geval werd geoordeeld dat uw profiel niet aannemelijk is. Derhalve zijn de documenten die dit profiel moeten bevestigen niet van dien aard om de eindconclusie van uw verzoek te wijzigen.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel

Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Behalve de reeds besproken foto's (documenten 1 tot en met 4), legt u nog een aantal foto's voor waarop u bent afgebeeld met een kalashnikov (document 5, groene map). Aan de authenticiteit van deze foto's – en de overige documenten – kan ook getwijfeld worden, gezien de eerdere vaststellingen van manipulatie, maar zelfs indien dit niet het geval zou zijn voor deze reeks foto's, dan nog moet worden opgemerkt dat er niet uit blijkt dat u werkte als agent. De overige documenten (een badge van de lokale politie, document 6; een bankkaart, document 7 en twee documenten die ook betrekking hebben op uw beweerde beroepsverleden, namelijk een certificaat dat bevestigt dat u een opleiding succesvol voltooide en een wapenvergunning, document 8) zijn louter kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Het zijn bovendien stuk voor stuk documenten die makkelijk op aanvraag en tegen betaling kunnen gemaakt en verkregen worden. Hiervoor werd uitgebreid toegelicht waarom geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel. Derhalve werpen uw documenten geen ander licht op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

U werd gehoord op 23 augustus 2023 en conform artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet vroeg u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 12 september 2023 bracht u, via uw advocaat, uw bemerkingen op de notities ter kennis van het CGVS. Welnu, wat de opmerkingen betreft moet worden besloten dat ze geen fundamenteel ander licht werpen op de verder in deze motivering beschreven vaststellingen. Het betreft immers louter enkele aanpassingen van een plaats- en een persoonsnaam, respectievelijk verbeterde u de naam van het district “Ganikhelo” als “Gani Khail” en de naam van een persoon S(...) K(...) als S(...) K(...). Het betreft dus minimale correcties van eigennamen, in het geval van de persoonsnaam gaat het slechts over één letter, nota bene van iemand die geen wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beoordeling van uw verzoek. Wat betreft het gebruikte Ganikhelo / Gani Khail, moet worden opgemerkt dat het duidelijk is dat u verwees naar het district in de provincie Nangarhar waarvoor meerdere schrijfwijzen worden gebruikt, maar dat ook algemeen bekend is onder de naam Shinwar. Uit de eerder beschreven vaststellingen blijkt dat de voorgaande (suggesties voor) verbeteringen niet relevant zijn bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, dat om meerdere en essentiële elementen dient te worden afgewezen omwille van het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded

ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de zorgvuldigheidsplicht, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht". Verder is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal *in casu* een kennelijke beoordelingsfout maakt.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn problemen met de taliban. Verzoeker voert aan dat de grieven van de commissaris-generaal niet draagkrachtig zijn en hij "een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielerzoek aannemelijk te maken". Verzoeker meent dat hij de vragen van de *protection officer*, die soms te uitgebreid waren voor zijn profiel, zo goed als hij kon heeft beantwoord, en dat hij een coherent relaas uiteenzette zonder tegenstrijdigheden over essentiële elementen. Voorts is verzoeker van mening dat, zo er nog onduidelijkheden zouden bestaan, er verder onderzoek vereist is of hem het voordeel van de twijfel toegekend moet worden. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Tevens stelt verzoeker dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening werd gehouden met zijn ongeschoolde profiel. Verzoeker betwist verder dat hij het gewelddadig incident waarover de commissaris-generaal het heeft in de bestreden beslissing niet genoemd zou hebben tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) vooral spontane verklaringen van hem verwachtte. Het CGVS is volgens verzoeker van mening dat het loutere feit dat een kandidaat-vluchteling niet spontaan is in zijn verklaringen het niet toelaat om de aangevoerde feiten als vaststaand te beschouwen, "zonder op een andere manier (via specifieke vragen) te hebben geprobeerd om de nodige informatie te verkrijgen". Verzoeker stelt de kritiek van de commissaris-generaal niet te begrijpen, "aangezien hij de vraag van de *Protection Officer* beantwoordde en het antwoord dat hij gaf feitelijk correct was".

Wat betreft het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan anekdotes over zijn werk, stelt verzoeker te hebben uitgelegd dat hij geen vaste baan had en daarom moeilijk banden kon smeden met collega's met wie hij niet vaak omging.

Aangaande de gebrekkige informatie over zijn voormalige commandanten en collega's, voert verzoeker aan dat hij enkel contact hield met enkele van zijn collega's, namelijk A. en K., die zich momenteel in Iran zouden bevinden, en R., die een verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk heeft ingediend. Verzoeker stelt niet te weten wat er van zijn voormalige commandanten geworden is, aangezien hij een louter professionele relatie met hen had.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en anderzijds tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS over het aantal dreigbrieven dat hij zou hebben gekregen, wenst verzoeker zijn verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS te bevestigen. Verzoeker argumenteert dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ vaak *“moeilijk, frusterende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.)”* zijn en dat verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben zij vaak nog nooit een advocaat ontmoet, zien ze de noodzaak niet in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in de vragenlijst is geschreven en om alle relevante elementen van hun verzoek beknopt te presenteren, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat zij soms zelfs verplicht worden *“om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest”*. Verzoeker meent dat omwille hiervan fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst pas bij het CGVS worden gemeld. Hij wijst erop dat verzoekers bovendien niet worden bijgestaan door hun raadsman tijdens hun onderhoud bij de DVZ en meent dat het daardoor onmogelijk is om de manier waarop dit onderhoud verloopt te controleren. Tevens stelt verzoeker dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet tegenstrijdig zijn wanneer zijn verklaringen worden geanalyseerd. Zijn vrij ingewikkelde migratietraject mede in acht genomen – waarbij verzoeker toelicht dat er meer dan één jaar verlopen is tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België –, meent verzoeker *“dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten”*. Overigens acht verzoeker het voor de beoordeling van zijn verzoek belangrijk nog bepaalde *“essentiële beginselen uit de Proceduregids”* in herinnering te brengen. Hij benadrukt dat een vrees zowel vanuit een objectief als een subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Hij wijst op de objectieve context van zijn vrees, met name de veiligheidssituatie in Afghanistan, die hij *“zeer zorgwekkend en gevaarlijk voor burgers”* acht, en meent verder dat het subjectieve element van zijn vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking werd genomen.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uitleg over het voordeel van de twijfel, en verwijst hij naar rechtspraak van de Raad in dit verband.

Verder vreest verzoeker als verwesterd beschouwd te worden omdat hij Afghanistan twee jaar geleden verlaten heeft. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie van onder andere Nansen, EASO, UNHCR en Asyls, alsook rechtspraak van de Raad, om aan te tonen dat terugkerende Afghanen een verhoogd risico op vervolging door de taliban lopen. Verzoeker is van mening dat hij dan ook een risico op vervolging loopt op grond van toegeschreven politieke overtuiging en religie en op grond van het behoren tot een sociale groep, namelijk ‘jonge verwesterde Afghanen’, en hij als ‘besmet’ kan aanzien worden. Tevens voert verzoeker aan dat er een risico is op uitsluiting door de gemeenschap. Verzoeker zet hierover het volgende uiteen:

“Verzoeker – die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft – is duidelijk “verwesterd”.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een <<westerse stijl>>.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance : Afghanistan (April 2022):

“(…)”

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar (zie NPO, blz. 5). Er blijkt ook dat in de provincie Nangarhar (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Hij is sinds meer dan twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.”

Verzoeker is van mening dat hij een zeer groot risico loopt te worden vervolgd en dat de cumulatie van verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Indien de Raad van oordeel zou zijn dat zijn vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, meent verzoeker dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd

teneinde zijn verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens het persoonlijk onderhoud niet is gebeurd.

In ondergeschikte orde is verzoeker van mening dat hij de subsidiaire beschermingsstatus dient te krijgen.

Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan is verzoeker van mening dat het CGVS een “*gedeeltelijke of verkeerde lezing*” heeft gedaan van de beschikbare informatie. Hij wijst erop dat de verschillende verslagen waarop het CGVS steunt aangeven “*dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan*”. Hij wijst tevens op het standpunt van UNHCR in een *Guidance note* van februari 2022 dat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om negatieve beslissingen te kunnen nemen in Afgaanse dossiers en meent, in navolging van Nansen, dat op het CGVS een bijzonder hoge bewijslast rust om hiervan af te wijken. Verzoeker stelt dat de informatie waarop de COI-rapporten van Cedoca gebaseerd zijn “*niet relevant, noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg*” is en dat het CGVS deze informatie in elk individueel dossier dient aan te vullen doch dit *in casu* niet werd gedaan. Verzoeker meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actuele geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet kan worden gevolgd op grond van de informatie die beschikbaar is op een aantal nieuwspagina's, waarvan hij de linken deelt.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie geeft verzoeker aan te vrezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Verzoeker gaat uitgebreid in op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en is van mening dat “*deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand (...) door de gedragingen van de nieuwe regering (is) veroorzaakt*” en dat dit een “*direct gevolg (is) van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime*”. Hij besluit dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering is veroorzaakt en citeert in dit verband uit het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Tenslotte gaat verzoeker nog in op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het is volgens hem de taak van de commissaris-generaal om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten die uit deze artikelen voortvloeien.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken toegevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 januari 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van december 2023 en de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*midde*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts acht verzoeker de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit wat hieronder volgt (zie *infra*, onder punt 2.2.3.), blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van vornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) hij zijn profiel als lid van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, namelijk de politie, niet aannemelijk maakt, (ii) hij de asiendiensten bewust trachtte te misleiden door gemanipuleerde documenten voor te leggen, *in casu* een aantal foto's waarop hij is afgebeeld in veiligheidsuitrusting en een certificaat van zijn opleiding waarvan de inhoud niet overeenstemt met zijn verklaringen, (iii) er bijgevolg evenmin geloof gehecht kan worden aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die in het verlengde liggen van zijn ongeloofwaardig profiel van lid van de politie, (iv) hij bovendien ook niet consistent bleek in zijn opeenvolgende verklaringen over de dreigbrieven die hij zou hebben gekregen, (v) de andere overgelegde documenten evenmin in staat zijn om de negatieve eindbeoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen, en (vi) de opmerkingen aangaande de notities van zijn persoonlijk onderhoud geen fundamenteel ander licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Op 7 maart 2020 zou verzoeker naar het districtscentrum gegaan zijn om bij de ALP, de Afghaanse Lokale Politie, aan het werk te gaan. Verzoeker zou eerst een maand opleiding gevolgd hebben in de provincie Nangarhar, en zou vervolgens uitgestuurd zijn naar het district Shinwar. Verzoeker zou in Shinwar voornamelijk het districtshuis bewaakt hebben en soms bij aanvallen naar controleposten gegaan zijn en er water naartoe gebracht hebben. Ongeveer zes à zeven maanden voor de val van de voormalige overheid zou de ALP geïntegreerd zijn in de ANP, de Afghaanse Nationale Politie, waardoor verzoeker bijgevolg voor de ANP gewerkt zou hebben. Verzoeker zou omwille van zijn werk driemaal door de taliban bedreigd zijn en ertoe zijn aangezet zijn werk voor de politie te stoppen, zo niet zou hij worden gedood. Dit gebeurde via dreigbrieven, waarvan hij de laatste ongeveer zes à zeven maanden voor de machtsvername ontvangen zou hebben. Vier dagen na de val van de voormalige overheid zou verzoeker Afghanistan ontvlucht zijn. De taliban zouden nog steeds via verzoekers ooms naar hem informeren.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat aan verzoekers vrees om door de taliban te worden gedood omwille van zijn werk voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten geen geloof kan worden gehecht.

Immers maakt verzoeker zijn voorgehouden profiel van lid van aanvankelijk de lokale en vervolgens de nationale Afghaanse politie niet aannemelijk.

De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar zij in dit verband vooreerst als volgt overweegt:

“Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk niet op de hoogte bent van een zeer gewelddadig incident dat plaatsvond in of in de onmiddellijke omgeving van uw werkplek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat op 3 oktober 2020 een aanslag tegen het districtshuis in het district Shinwar (provincie Nangarhar) plaatsvond waarbij minstens 15 personen om het leven kwamen. De daders lieten een bom ontploffen bij het districtshuis en trachtten het gebouw binnen te dringen. Volgens een bron werd de aanslag door een vijftal personen gepleegd, maar zij werden door de veiligheidsdiensten, bij het ontstane vuurgevecht, uitgeschakeld. Het is uiterst opmerkelijk dat u verklaarde (CGVS, p.14) dat er, in de periode dat u in het districtshuis werkzaam was, geen aanslagen tegen het gebouw gebeurden. Er mocht van u verwacht

worden dat u van dit zeer ernstige incident op de hoogte was, omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in het districtshuis was gestationeerd (CGVS, p.9 en 10) in de periode waarin de aanslag plaats vond. Op 7 maart 2020 trad u in dienst bij de ALP (CGVS, p.7). U gaf weliswaar aan dat u niet permanent in het gebouw verbleef omdat u naar checkpoints ging en dat u om de twintig nachten naar huis ging (CGVS, p.11 en 12), maar dan nog kan verondersteld worden dat u weet hebt van het betreffende incident, quod non. Zelfs indien u niet aanwezig was op het moment van de aanslag kan immers niet worden ingezien dat u door uw collega's niet geïnformeerd zou worden van een aanslag op uw werkplek met minstens vijftien dodelijke slachtoffers en tientallen gewonden. U haalde wel een explosie naast een weg aan waarbij veel schoolkinderen om het leven kwamen (CGVS, p.14), maar verklaarde uitdrukkelijk dat er geen aanslag tegen het districtshuis was (CGVS, p.14). Welnu, deze vaststelling ondergraaft reeds in zeer ernstige mate uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw profiel in het bijzonder. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens ook op andere punten vastgesteld."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift beweert "dat hij het incident heeft genoemd dat verwerende partij in de bestreden beslissing noemt" en waar hij hekelt dat de commissaris-generaal "vooral spontane verklaringen (...) verwachtte". Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat verzoeker spontaan, maar ten onrechte, aangaf dat er tijdens zijn dienst voor de ALP geen grote aanslagen gebeurden in het district, noch op het districtshuis (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Tevens blijkt dat hierna door de *protection officer* nog eens expliciet gevraagd werd of er een aanslag plaatsvond op een publiek gebouw, waarop verzoeker een explosie naast de weg aanhaalt (*Ibid.*). Verzoekers argument dat "het loutere feit dat een kandidaat niet spontaan is in zijn verklaringen, het niet toelaat de aangevoerde feiten als vaststaand te beschouwen zonder op een andere manier (via specifieke vragen) te hebben geprobeerd de nodige informatie te verkrijgen", houdt bijgevolg geen stand. Ook kan verzoeker niet bijgetreden worden waar hij beweert dat zijn antwoord feitelijk correct was, aangezien hij het had over een explosie naast de weg en er blijkens de beschikbare objectieve landeninformatie tijdens zijn dienst effectief een aanslag op een publiek gebouw, namelijk het districtshuis waar hij werkzaam was, plaatsvond.

De commissaris-generaal kan verder gevolgd worden waar zij als volgt motiveert:

"Voorts werd u, tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd naar een anekdote in verband met uw werk voor de Lokale Politie (CGVS, p.13). In eerste instantie geeft u, merkwaardig genoeg, aan zich niets te kunnen herinneren (CGVS, p.13). Meteen daarop herinnert u zich wél een anekdote; uw vriend lag te slapen in een toren en u schrok hem op uit zijn slaap (CGVS, p.13). Iets anders kunt u zich niet voor de geest halen (CGVS, p.13). Welnu, ook deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid; uw job, als agent, was een intensieve job die u uitoefende in een ongetwijfeld stresserende omgeving aangezien u aangaf dat uw gebied in die periode al onveilig was (CGVS, p.5), wellicht in moeilijke omstandigheden. Dat u zich, in die context, enkel een anekdote voor de geest kunt halen over een vriend die in een toren sliep en wakker schrok, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid."

Waar verzoeker dit in zijn verzoekschrift tracht te verklaren door uit te leggen dat hij geen vaste job had en dat het daarom moeilijk is banden te smeden met collega's met wie hij niet vaak omging, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel verklaarde een vaste job te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Deze bijkomende inconsistentie doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid omtrent zijn werk bij de politie en de problemen met de taliban die daaruit zouden voortkomen. Bovendien verklaart een vermeend gebrek aan nauw contact met zijn collega's op zich niet waarom verzoeker niet in staat is om doorleefde verklaringen af te leggen over specifieke gebeurtenissen die hij in de uitoefening van zijn job persoonlijk zou hebben meegemaakt.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekers kennis van de in zijn district aanwezige commandanten van de lokale en nationale politie en van de taliban zeer beperkt is. Zij motiveert hierover op goede gronden als volgt:

"U vermeldde een zekere commandant K(...) S(...) die uw commandant was bij de ALP (CGVS, p.10, 14, 18). Wat er met deze commandant gebeurde na de machtsovername kon u evenwel niet zeggen (CGVS, p. 14). U vermeldde tevens één ANP-commandant, S(...) K(...), van wie u niet kon zeggen hoelang hij al commandant was, noch wat er verder met hen gebeurde na de machtsovername (CGVS, p. 18). Ook over andere vrienden met wie u op de foto's staat die u neerlegde, informeerde u niet wat er verder met hen gebeurde behalve wat betreft één dorpsgenoot (CGVS, p. 18). Nochtans mag verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou (willen) blijven over het lot van uw collega's en van uw commandanten, te meer daar deze informatie u beter in staat zou kunnen stellen om uw eigen risico en het risico voor uw

familieleden in te schatten ten gevolge van uw beweerde activiteiten bij de politie. U gaf nog de naam van de grote baas van de ALP en ANP in uw gebied maar kon geen enkele andere commandant bij naam noemen (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat er nog andere commandanten van de ALP en ANP in Shinwar of Ghanikhel aanwezig waren. Over de talibancommandanten uit uw regio kon u nog minder vertellen: u kon er immers geen enkele bij naam noemen die actief was in uw district in de periode dat u voor de politie werkte (CGVS, p. 9, 15). Van een medewerker van de veiligheidsdiensten in een onveilig gebied mag op zijn minst verwacht worden dat u de namen zou kennen van de belangrijkste figuren van de taliban tegen wie hij en zijn diensten de strijd aanboden, quod non in casu. Welke talibancommandanten nu de plak zwaaien, wist u overigens evenmin te vertellen (CGVS, p. 9) hetgeen andermaal de aanwezigheid van enige vrees voor vervolging in uw hoofde ondermijnt."

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift *post factum* toe dat hij slechts contact hield met enkele collega's, A. en K., die zich in Iran bevinden, en herhaalt dat R. zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt. Voorts beweert hij louter een professionele relatie te hebben gehad met zijn commandanten, waardoor hij geen verdere informatie heeft over hen. De Raad merkt op dat uit het feit dat verzoeker louter een professionele relatie met zijn commandanten gehad zou hebben, niet volgt dat hij hun namen niet zou weten, noch dat hij niet zou weten wie de belangrijke talibancommandanten in de regio waren. Mede in acht genomen dat verzoeker volgens zijn verklaringen ruim een jaar voor de politie werkte en gestationeerd was in Shinwar, is zijn betoog niet afdoend om bovenstaande analyse van de commissaris-generaal, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

Verzoeker betwist verder de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

"U verklaarde aanvankelijk (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.17.04.2023, 3.5.) dat u bedreigd werd omwille van uw werk voor de lokale politie. Eveneens bij de DVZ verklaarde u (DVZ, verklaring, vraag 12, p.7) dat u, als lid van de lokale politie, aan checkpoints werkte. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2) gaf u aan dat bij DVZ niet genoteerd werd dat u ook had gezegd dat u acht maanden voor de Nationale Politie werkte. Later tijdens het onderhoud werd u gevraagd waarom, volgens u, dit gegeven niet genoteerd zou zijn (CGVS, p.13), maar uw uitleg overtuigt niet; eerst herhaalt u dat in maart 2020 in dienst trad bij de politie om vervolgens aan te geven dat de integratie van de ALP in de ANP voor u niks veranderde qua feitelijke omstandigheden (CGVS, p.13). Dit ondersteunt op geen enkele wijze uw bewering dat u deze zaken bij de DVZ reeds had vermeld maar er toen niets werd opgeschreven; de ambtenaar van de DVZ, noch de aanwezige tolk, hebben er enig persoonlijk belang bij om een aspect van uw verklaringen bewust weg te laten of niet te noteren. Weze nog opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ werden voorgelezen, u deze ondertekende en de juistheid van de door u verstrekte informatie hiermee bevestigde. Het gebrek aan de geloofwaardigheid van uw profiel wordt hiermee verder ondermijnd.

(...)

In het licht van de reeds gedane vaststellingen kan bijkomend opgemerkt worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over bepaalde modaliteiten van uw tewerkstelling.

Nadat herhaaldelijk de vraag werd gesteld, geeft u aan (CGVS, p.17) dat uw werk als agent niet geformaliseerd werd door een contract met de werkgever; u ontving geen contract, u bent niet hoog opgeleid en u deed gewoon uw werk. Welnu, uit de bijgevoegde informatie van het CGVS blijkt dat personen, aangeworven door de ALP, werkten met contracten die jaarlijks verlengd werden."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen aangaande verzoekers voorgehouden profiel en werk bij de politie, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de problemen die hij omwille van zijn werk bij de politie zou hebben gekend met de taliban, die verzoeker meermaals zouden hebben bedreigd en na zijn vertrek nog naar hem zouden hebben geïnformeerd bij zijn maternale ooms.

Vervolgens stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker doorheen zijn procedure niet consistent is geweest over het aantal dreigbrieven dat hij van de taliban ontvangen heeft en het tijdstip waarop hij deze ontving. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"In de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, 3.5.) maakte u gewag van een dreigbrief, die u acht à negen maanden voor de val van het regime kreeg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.15) haalde u drie dreigbrieven aan, waarvan de laatste zes à zeven maanden voor de val zou bezorgd zijn."

Door zijn verklaringen afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS louter te bevestigen, met name dat de taliban drie dreigbrieven afleverde, weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde incoherentie met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ. Waar verzoeker verder aanvoert dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk en frustrerend zijn (lawaaierig, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, enz.) en de kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, beperkt hij zich tot een algemene kritiek die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. Voorts licht verzoeker niet toe hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de DVZ hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijk relaas op zelfstandige en coherente wijze uiteen te zetten. Blijkens de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst werd het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen in het Pasjtoe en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 7, vragenlijst). Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker thans suggereert dat de *in casu* vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen te wijten zou zijn aan de omstandigheden waarin het interview bij de DVZ zou zijn verlopen. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker verder betoogt dat hij een “*vrij ingewikkeld migratietraject*” heeft afgelegd, aangezien er meer dan een jaar zat tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België, ziet de Raad niet in hoe dit element bovenstaande analyse zou kunnen wijzigen. Waar hij tenslotte nog beweert dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid blijkt te zijn wanneer zijn verklaringen worden geanalyseerd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal *in casu* correct heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de dreigbrieven tegenstrijdig zijn. De verklaringen over het aantal dreigbrieven en het moment van ontvangst ervan zijn niet voor interpretatie vatbaar en zijn duidelijk strijdig met elkaar. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij betoogt “*dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten*”.

Waar verzoeker van mening is dat hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde, doch dat deze vragen soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel en dat geen rekening is gehouden met zijn ongeschoolde profiel bij de beoordeling van zijn verklaringen, beperkt hij zich tot een algemeen betoog dat hij op geen enkele wijze concretiseert of staft met concrete voorbeelden. Vooreerst dient te worden gewezen op verzoekers verklaringen bij de DVZ volgens dewelke hij tot de zesde graad van het lager onderwijs naar school is gegaan en hij dus geenszins ongeschoold is (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11). Verder blijkt uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hem door de *protection officer* zowel open als gesloten vragen werden gesteld met betrekking tot zijn onmiddellijke leefomgeving in Afghanistan en de feiten en gebeurtenissen die hij aanhaalde ter ondersteuning van zijn verzoek, waarvan hij de inhoud en logica correct begreep. De *protection officer* vroeg gedurende het persoonlijk onderhoud verschillende keren aan verzoeker of alles goed was en of hij de tolk goed begreep (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8- 9 en 14). Nergens kan uit verzoekers verklaringen blijken dat hij moeite had om de hem gestelde vragen te beantwoorden omdat deze te uitgebreid waren of niet aangepast waren aan zijn profiel, voor zover hij hier zicht op biedt. Verzoeker bevestigde overigens aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat alle vragen duidelijk waren en dat hij de tolk goed begrepen had (*Ibid.*, p. 19).

Nog daargelaten dat, gelet op de hoger gedane vaststellingen, bezwaarlijk kan volgehouden worden dat verzoeker “*een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen*”, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Het argument dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden weerhouden en verzoeker een coherent relaas uiteenzette, is derhalve *in casu* niet dienstig.

Met betrekking tot de foto's die verzoeker neerlegt ter staving van zijn verzoek, stelt de Raad vast dat deze de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten niet kunnen

bewijzen (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 - 5). De bewijswaarde van dergelijke privéfoto's is hoe dan ook beperkt, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit deze foto's valt bovendien niet af te leiden dat verzoeker effectief bij de ALP en ANP gewerkt heeft. Aangaande het neergelegde certificaat (*Ibid.*, nr. 8) dat vermeldt dat verzoeker een opleiding voor ALP in Shinwar met succes heeft afgerond, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde dat deze opleiding plaatsvond in het district Rodat (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). De door verzoeker voorgelegde bankkaart heeft geen betrekking op zijn vluchtrelaas (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Aangaande het tweede door verzoeker neergelegde certificaat, dat aangeeft dat verzoeker een wapen mag dragen (*Ibid.*, nr. 8) en verzoekers badge van de ALP (*Ibid.*, nr. 6), moet in navolging van de commissaris-generaal worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen, merkt de Raad nog op dat de neergelegde documenten geen originele documenten maar fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van zijn job bij de Afghaanse lokale en nationale politie.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij Afghanistan twee jaar geleden verlaten heeft en vreest als verwesterd beschouwd te kunnen worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door

het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te

worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan deze richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de verwerende partij doet niet anders besluiten.

In casu blijken er geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

De Raad merkt op dat verzoeker tot zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, meer bepaald met zijn oom I. en zijn moeder (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en verklaard heeft moslim te zijn (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels een jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa noch met de loutere bewering dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, geen baard heeft en duidelijk een westerse stijl heeft. Verzoeker brengt ook

geen concrete en overtuigende argumenten aan die kunnen staven dat hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar, een provincie waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, maar haalt verder geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met zijn niet-geconcretiseerde, noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker, die nog maar een jaar in België is, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, en er nog over

een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn beweerde vroegere werkzaamheden bij de Afghaanse lokale en nationale politie niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. De Raad herhaalt en benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c)

van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *"Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst is ofwel achterhaald ofwel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad is er zich terdege van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen

nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT